

Bông Tỏi Đồng Pha Lan

Tác giả: Người Thứ Tám

Lời chú thích quan trọng của tác giả :

Như mọi lần, tác giả trân trọng nhắc lại với bạn đọc thân mến rằng, tuy dựa vào thực tế địa lý và thời sự, những nhân vật và tình tiết mà cuốn tiểu thuyết này chứa đựng, chỉ là sản phẩm của tưởng tượng. Mục đích duy nhất của người viết là mua vui cho bạn đọc, bởi vậy, nếu trong muôn một, có sự gần gũi hoặc trùng hợp với sự việc xảy ra ngoài đời, đó chỉ là ngẫu nhiên, ngoài ý muốn và trách nhiệm của tác giả.

NGƯỜI THỨ TÁM

Đồng Pha Lan là xóm yên hoa của thủ đô Vạn tượng. Tuy không thể so sánh với khu thanh lâu Ham-bourg, Soho, Yoshiwara... Đồng Pha Lan vẫn là một trong những tiểu thiên thai ở Châu Á. Ngoài ra Đồng Pha Lan còn là nơi hẹn hò của thế giới điệp báo. Tiểu thuyết này lấy Đồng Pha Lan 1963 làm bối cảnh, và một phần là do người trong cuộc thuật lại.

I

Kẻ phản bội

— Đứng lại.

Hoài Thanh nện gót giầy, ra lệnh cho xâm lỗ. Con đường ngoằn ngoèo tối om từ trung tâm Vạn tượng xuống khu ăn chơi Đồng Pha Lan ngập đầy tiếng kích động nhạc ồn ào nên gã xa phu không nghe câu nói của Hoài Thanh. Chiếc xích lô mảnh khảnh sơn nhiều màu lỗ lủng vẫn lạch bạch chạy qua những vũng bùn tóe nước của trận mưa quái ác ban chiều.

Một cơn gió lạnh lảo xào thổi qua rặng dừa đại bên đường làm Hoài Thanh rùng mình. Hắn quát lớn :

— Đיעc hả ? Đứng lại.

Hết xong, Hoài Thanh mới biết là lầm. Trong khoảnh khắc, hắn sực nhớ đây không phải thành phố Hà nội, nơi hắn khạc ra lửa. Hắn sực nhớ xa phu không phải người Việt, một trong hàng vạn người Việt từ Hà nội tới sau hiệp định Giơ-neo, và từ Sài gòn lên sau khi trần Bạch mi mất đất làm ăn.

Tuy nhiên, gã xa phu vẫn thẳng lại dưới ánh đèn. Liếc thấy bộ mặt đầy tạo, sắc mũi lưu manh của hắn, Hoài Thanh ơn ớn đọc xương sống, tưởng

như hàng trăm con kiến đang bò rần rần. Hồi còn ở Hà nội, sửa soạn sang Lào, Hoài Thanh đã học khóa dân vụ cấp tốc 3 tuần tại bộ Ngoại giao. Giảng viên đã ăn cần bảo cho hắn biết về những nguy hiểm mà khách chơi đêm có thể gặp ở ngoài ở thành phố, vì một số xa phu là dân anh chị có tiền ăn đêm chém từ bên Thái trởng sang.

» Tòa đại sứ lại in sẵn một cuốn chỉ nam dày 32 trang, bắt nhân viên học thuộc. Hoài Thanh nhớ nhất đoạn sau đây :

« Ban ngày cũng như ban đêm, không bao giờ đi một mình. Dầu xuống phố để hút tóe, cũng phải đi ít nhất hai người, một người ngồi hút, một người coi chừng. Hút tóe hoặc ăn uống, nhân viên chỉ được phép tới những tiệm được tòa đại sứ coi là an ninh.

Tuyệt đối không được đi ban đêm. Muốn đi buổi tối, phải ghi lý do và giờ đi, giờ về, vào sổ vắng lại đặc biệt trong tòa đại sứ. Muốn tới những khu giải trí như Chợ Mới, Chợ Chiều, nhất là Đồng Pha Lan, phải có giấy phép riêng.

Trong mọi cuộc di chuyển, phải dùng xe của tòa đại sứ. Bất đắc dĩ hãy gọi tắc xi, vì dịch có thể cải trang làm tài xế để bắt cóc, hoặc ám sát. Nếu cần di chuyển vì công vụ, phải dùng xâm lỗ. Đi xâm lỗ, ta có thể đổi phó để dàng...»

Tuân theo lời dặn, Hoài Thanh đã lấy sẵn tờ bạc 50 kip, dúi vào túi áo trên. Trang 15 của cẩm nang nói rõ rằng không nên đợi xâm lỗ dẫu lái, xa phu chia tay ra mới rút ví lấy tiền. Tốt nhất là lấy tiền từ trước, và chỉ lấy đủ số phải trả.

Cầm tờ bạc, gã xa phu nói li nhí một hồi. Không hiểu tiếng Lào, Hoài Thanh cũng biết gã xa phu

ché it. Hoài Thanh lắc đầu. Gã xa phu giờ bàn tay chuối mẩn ra cần khi Hoài Thanh nhảy xuống đất. Câu tiết, Hoài Thanh muốn bạt tai gã xa phu, nhưng mùi rượu sặc sụa trong gió làm hắn chột da.

Nhún vai tỏ vẻ bất cần, hắn rút thêm một tờ 50 nữa. Gã xa phu cười hềnh hếch, cái miệng cá ngỗng mở rộng hoác, trông như đút cả chai sâm banh vào cũng vừa.

Suýt nữa Hoài Thanh ngã chúi vào cái hồ đầy nước. Hắn loạng choạng một giây trên nền đất trơn trượt trong khi gã xa phu bật lửa hút thuốc. Mùi thuốc thơm lừng một góc đường. Hoài Thanh liếm mép. Loại thuốc lá tầm ma tày này được bán công khai trong thành phố, ngày nào hắn cũng làm ba điếu, sáng, trưa, tối. Mỗi lần thở khói, hắn có cảm giác như thân thể mọc cánh, bay lảng lảng trên chín tầng mây.

Ánh điện xanh đỏ rực rỡ từ những ngôi nhà bên đường chiếu vào mặt Hoài Thanh. Hắn nheo mắt, lầm nhảm: *New Bamboo Bar*. Quán Tre Mới, cái tên mới thi vị làm sao! Một niềm khoan khoái vô biên dâng lên trong lòng. Không phải lần đầu hắn bén mảng tới vũ trường diêm đũa và gọi tình này, song đêm nay hắn khao khát lạ thường, như thể kẻ đắm tàu sắp chết vừa thấy bóng con tàu rẽ sóng đến cứu.

Hoài Thanh đưa tay dụi mắt. Không biết hắn dụi mắt đến lần thứ mấy rồi. Hắn cần dụi mắt để chiêm ngưỡng cho thật kỹ cái mô hình thiếu phụ khỏa thân nằm uốn ngoài cửa, dưới tấm bảng hiệu bảng đèn né-ông sáng rực như ban ngày.

Bên trong, đèn lại sáng mờ mờ một cách cổ y.

Ban nhạc vừa cử một điệu măm bô man dai. Tiếng kèn của nhạc công mặc đồ đen lông lánh kim tuyến, ngồi khuất trong bóng tối, sau những cây kê um tùm, lùn tịt, nghe như tiếng rên nũng nịu và mê ly mà bất cứ người đàn ông nào cũng phải nghe trong đời, ít nhất một lần.

Hoài Thanh chọn một cái bàn ở góc, không có ánh đèn. Đêm nay, hắn sợ ánh đèn, dầu tiêm nhậy này có ít ánh đèn soi mói nhất xóm yên hoa Đông Pha Lan.

Một anh bồi, sơ mi cổ cồn, cà vạt đen chỉnh tề, cung kính tới bên, và hỏi bằng tiếng Pháp. Với số lương ít ỏi, Hoài Thanh chỉ có thể gọi ly cà phê đá, chứ đừng nói tới sâm banh, thứ rượu đàn anh của xã hội dạ lạc Tây phương. Song hắn phải uống sâm banh. Hắn phải uống một cái gì trọng đại để đánh dấu một quyết định trọng đại.

Hoài Thanh ngàng mặt, giọng hách dịch:

— Một chai lớn.

Trông nghe không rõ, anh bồi hỏi lại:

— Thưa, ông dùng gì?

Hoài Thanh gắt:

— Một chai lớn, chứ còn gì nữa.

Anh bồi nghiêng mình:

— Thưa, chai lớn, rượu gì?

Sực nhớ, Hoài Thanh mỉm cười:

— Ừ, quên mất. Sâm banh. Sâm banh Mura.

Loại đắt tiền nhất.

Hai tiếng sâm banh nổi bật giữa tiếng nhạc bắt đầu chuyển sang ồn ào. Uống sâm banh thượng

hạng phải là kẻ coi tiền như cỏ rác. Tiếng nói oai vệ của Hoài Thanh lọt vào tai một nhóm kỹ nữ đang chụm đầu vào nhau, uống nước trà loãng, giả huýt ky ở bàn bên. Một cô ả có cái thân hình tròn trịa, sắc mũi nước hoa rẻ tiền, bộ ngực bạch chiến bạch thảng nhỏ đầu thách thức sau làn áo nilông mỏng dính như voan, xô ghế đứng dậy.

Cô ả ưỡn ngực, khoe khoang với Hoài Thanh rồi nhòe miệng cười với hắn. Trước cái cười mời mọc lả lờ này, du khách ngoại quốc thường sẵn sàng để rơi ví tiền dày cộm không tiếc.

Hoài Thanh ngồi im như không nhìn thấy cử chỉ lả lơi của người đàn bà lả lơi chuyên nghiệp. Nhưng cô ả không cần Hoài Thanh ưng thuận. Dáng điệu vốn đã quen thuộc, cô ả kéo ghế ngồi cạnh Hoài Thanh, nụ cười vẫn nở rộng trên môi đỏ chót :

— Chào anh.

Bỗng lẽ mề bung lại một cái xô bằng nhôm trắng dựng đá vụn và chai sâm banh xọc đỏ. Tiếng nút chai bật khỏi cổ chai, tạo ra một âm thanh lòi cuồn.

Mọi người đều quay lại. Giữa lúc Vạn Tượng gần như bị bao vây kinh tế, thức ăn thông thường cũng đắt như vàng, phải là triệu phú mới dám chơi ngông, mời gái nhảy không quen uống rượu sâm banh.

Thốt nhiên, Hoài Thanh run như cày sậy.

Tiếng bụp của nút bấc vừa làm hắn liên tưởng đến viên đạn chì khạc khỏi họng súng gắn ống hãm thanh tối tân bằng cao su. Vũ trường đêm chủ nhật đông như hội, biết đâu trong đám dạ

khách chẳng có một nhân viên bí mật, theo dõi hẳn từng giây, từng phút, trong túi hờm sẵn khẩu súng lục đã lên đạn và lắp ống hãm thanh thật êm.

Thứ ống được chế tạo tại Đông Đức. Chế tạo riêng cho ban An ninh của sứ quán. Loại súng được dùng cũng là súng riêng, mang nhãn hiệu Hoa kỳ, nhưng lại xuất xứ từ ban Kỹ thuật của Smerch. Với khẩu súng đặc biệt, kèm ống hãm thanh đặc biệt này, tiếng kêu của đạn còn nhỏ hơn tiếng kêu của nút chai sâm banh. Viên đạn 9 li — cũng thuộc loại đặc biệt — phá tan lục phủ ngũ tạng trong chớp mắt, không nhà y sĩ giải phẫu nào trên thế giới cứu nổi.

Hoài Thanh chưa muốn chết.

Vì thế, hắn sợ.

Bàn tay mềm mại thành thạo của người vũ nữ quàng ngang lưng, phụ trợ với bộ ngực cọ sát không tạo được trong lòng Hoài Thanh một cảm hứng nhỏ nhoi nào. Tâm trí hắn không còn ở trong tiệm nhảy nữa.

Mà là trở về tòa biệt thự cô đơn, rùng rợn, nằm giấu trong con đường nhỏ kín đáo, trên đại lộ dẫn ra phi trường Wattay.

Phấp phới trên mái tòa biệt thự rộng lớn ấy là cờ đỏ, có ngôi sao vàng năm cánh, to bằng cái chiếu.

Hoài Thanh là đệ nhị tham vụ của sứ quán « Việt nam dân chủ cộng hòa » tại Vạn Tượng. Ba tháng trước, hắn được chuyển chuyên sang Lào. Đã danh hắn là nhân viên tin cậy, nhưng xét về tuổi Đảng, hắn còn thua nhiều cán bộ trong tòa

dại sử. Hẳn không rõ nguyên nhân thần diệu nào đã đưa hẳn lên chức đệ nhị bí thư. Có lẽ vì trình độ văn hóa khá cao, Hoài Thanh tự nhủ như vậy.

Chân ướt, chân ráo tới thủ đô trung lập Lào quốc, hẳn đã vướng vào đàn bà. Đàn bà vốn là nhược điểm cố hữu của hẳn. Hồi còn đi học, hẳn đã mê mệt các cô bạn cùng trường. Chủ nhật, thiên hạ rủ nhau ra bãi đá bóng thì Hoài Thanh chúi mũi xuống đồng giấy trắng, say sưa viết thư tình. Mỗi đêm trời mưa, nhất là trời mưa bụi lất phất, hẳn thường bỏ đèn sách, lang thang ngoài đường, đứng như phỗng đá hàng giờ trước nhả người đẹp.

Song chẳng ai lưu ý đến Hoài Thanh.

Nguyên nhân vì hẳn không đẹp trai. Về bề cao, hẳn không đến nỗi nào, song về bộ mặt, dáng dấp và ngôn ngữ, hẳn lại thiếu hẳn những nét cần thiết của chàng thanh niên hào hoa trước phái yếu.

Sau làn kính cận thị dày cộm — mỗi bên mang số 7, chưa kể một mắt loạn thị nặng và hơi lé — Hoài Thanh lim dim suốt ngày, như người mất ngủ hàng tuần lễ. Dưới cái mũi cà chua đỏ tía quanh năm, cái miệng cá lớn được mệnh danh là « ống nhỏ » luôn luôn nhe ra hàm răng khấp khềnh, vàng ệch khói thuốc lá, một màu vàng khó tả và khó ngửi in sâu vào đôi môi dày cục mịch, cũng như trên đầu mười ngón tay, cong queo, xấu xí và vụng về.

Đã thế, Hoài Thanh lại có lối đi chữ bát, lối đi mà đàn bà ghét nhất. Mỗi lần cất bước, hẳn lại chúm đầu về đằng trước, như người mất thăng

bằng. Giọng nói của hẳn càng làm phụ nữ thất vọng hơn, nếu có ai đại dột nặng lòng vì hẳn. Giọng nói khàn khàn mà bạn bè gọi là giọng vịt đẻ...

Thế mà nàng Boun mê hẳn.

Tại sao nàng mê hẳn, họa có Trời biết. Song Trời ở quá xa, Hoài Thanh lại thêm đàn bà như nắng hạn thêm mưa rào, nên hẳn yêu lại vội vàng, và tha thiết, sợ trần trụi sẽ làm nàng thay đổi ý kiến.

Tình cờ, hẳn gặp nàng trong một cuộc tiếp tân. Làn da ngăm ngăm quen thuộc của phụ nữ Lào, át cả màu son đỏ trên đôi môi mỏng tanh, móng tóc đen dài và cứng xõa xuống qua vai để che vầng trán gồ bướng bình, đôi tai hơi xòe ra, và cái cổ ngắn, chứng tỏ nàng Boun của Hoài Thanh không có nhan sắc chim sa cá lặn. Song những khuyết điểm này đã được đền bù lại bằng nụ cười rất tươi, phô trương hàm răng đều đặn, trắng bóng và một má lúm đồng tiền.

Tuy nhiên, nụ cười và hàm răng khả ái còn thua những đường cong lạ lùng dật dờ như trêu người trên thân thể vô cùng cân đối của nàng. Bụng nàng thót lại, càng tôn thêm sự đồ sộ đáng yêu của bộ ngực, dường như bị nghẹt thở sau chiếc áo vải nhiều màu sắc sỡ may theo kiểu Tây phương, chỉ muốn nhảy tung ra ngoài. Cái áo đầm mới mới Ba Lê này được cắt rất ngắn, ôm chặt đôi mông tròn trịa, khiến cặp giò mảnh mai và thon đẹp được cơ hội tự giới thiệu với những người đàn ông giàu kinh nghiệm đàn bà.

Nàng Boun làm thư ký tại công ty hàng không Ai lao. Có lẽ nàng được thu dụng để làm trang sức

cho tòa nhà buồn thiu, vắng tanh hành khách, ai bước vào là muốn ngáp. Vì thật ra nàng Boun chẳng làm gì cả, ngoài việc ướn ẹo ra vào, ướn ẹo kéo ghế ngồi xuống, ướn ẹo nhắc máy điện thoại, và ướn ẹo trò chuyện với những ai cần trò chuyện.

Có lẽ nàng Boun đi làm là để có dịp tiếp xúc với bọn thanh niên sành điệu của thủ đô Vạn Tượng đa tình hơn là để mưu sinh vì Hoài Thanh nhận thấy nàng tiêu pha một cách hết sức phung phí. Nhiều lần nàng dám trả một cuộc xe ngắn 500 kip. Thấy Hoài Thanh há miệng ngạc nhiên, nàng Boun mỉm cười :

— Khô quá, anh ạ, em muốn chừa mà không được. Từ nhỏ, em đã mắc phải chứng bệnh xài tiền nan y. Không có tiền thì em chết mất.

Không biết một tờ trên nào của định mạng đã run rủi cho ông đại sứ giao việc giữ tiền cho Hoài Thanh. Lương bổng của nhân viên và nhiều món tiền ketch sù khác đều qua tay hắn trước khi được phát. Giữa phòng hắn được kê một két sắt lớn sơn lá mạ, khóa chữ kiên cố, riêng hắn biết cách mở. Khi được ông đại sứ ủy cho nhiệm vụ giữ tù sắt, Hoài Thanh lắc đầu quầy quậy :

— Thưa, tình tôi rất cầu thả. Tôi sợ...

Thì ông đại sứ trợn mắt :

— Vì anh cầu thả nên tôi giao phần vụ quan trọng này cho anh. Và lại, anh là nhân viên tin cậy. Giữ tiền trong sứ quán phải là nhân viên được tin cậy tuyệt đối. Nhiều người thèm được giữ tiền như anh mà tôi không cho phép. Anh nên lấy đó làm vinh dự lớn lao.

Trong những ngày đầu tiên, Hoài Thanh mất

ăn, mất ngủ, suốt ngày ngồi ngắm tù sắt. Ban đêm thỉnh thoảng hắn đèn sứ quán, mở cửa vào phòng, kiểm soát một lần nữa rồi mới có thể yên tâm.

Cho đến khi gặp nàng Boun...

Nàng Boun là tiếng sét làm từ chi Hoài Thanh bùn rùn trọn đời. Yêu nàng, hắn quên hết. Tuy nhiên, trong những ngày đầu tiên, hắn chưa dám đụng tới tiền bạc của sứ quán. Hắn chỉ có thể mời nàng bách bộ dọc bờ sông, và tới khi mỗi chân thì tạt vào một cái quán hạng trung để thưởng thức một cốc bia rẻ tiền. Rẻ tiền cũng đến một trăm kip..

Nàng Boun ngoan ngoãn uống la ve với hắn. Nàng không cho hắn biết la ve là món uống tối tàn của giới thượng lưu Vạn Tượng. Đi với người đẹp phải dùng huyết-ky nếu không đủ tiền kêu sâm banh.

Nàng Boun mời Hoài Thanh về nhà. Hoài Thanh bàng hoàng khi thấy tủ rượu ghê gớm của nàng, trong đó huyết-ky được coi ngang hàng với nước lã. Nàng ép hắn uống huyết-ky và sâm banh. Huyết-ky thượng hạng đã đánh, sâm banh cũng thượng hạng nữa.

Tổ ấm của giai nhân là một căn phòng xinh như mộng, gần lữ quán Constellation, nơi trú ngụ của các thông tin viên báo chí quốc tế. Nàng Boun đi tỉnh nhân lên lầu rồi mở cửa phòng.

Bên trong chỉ có cái giường nệm cao su mút rất êm, cái tủ đựng quần áo, cái bàn trang điểm hỗn độn chai lọ thơm phức. Đặc biệt là đồ gỗ bằng lúp, được đóng ở Sài Gòn, chõ lên bằng phi cơ.

Đêm ấy, Hoài Thanh ở lại với người đẹp. Những đêm sau, hắn xin ở lại và được nàng ưng thuận.

Việc đáng tới đã tới. Hoài Thanh rút tiền quỹ ra mua rượu mạnh và đồ trang sức đắt tiền cho nàng. Hắn không hiểu vì sao dám vãng mạng đến thế. Như kẻ bị thôi miên, hắn nhắm mắt trượt chân xuống giốc, và không mảnh lực nào giữ hắn đứng lại nữa.

Hành động điên cuồng này đến tai ông đại sứ. Kê ra mãi đến trưa nay nội vụ mới vỡ lở cũng là quá muộn, vì lẽ chỉ cần theo dõi nếp sống hoang tàng của Hoài Thanh trong một vài ngày là khám phá ra ngay.

— Kia cũng, sao cũng không uống sâm banh với em đi ?

Tiếng nói nhao nhao như ong vỡ tổ của bọn kỹ nữ quây quần xung quanh lời Hoài Thanh trở lại bầu không khí náo động của vũ trường. Dáng điệu ngơ ngác, hắn nhìn tứ phía, rồi nâng ly rượu sủi bọt lên miệng.

Mùi sâm banh chua chua tạt vào mũi. Thường ngày hắn vẫn tương tự cái mùi trường giả ấy. Nhưng đêm nay, khứu giác hắn lại dừng đọng. Hắn cũng không để ý tới thái độ tự tiện của bọn vũ nữ thân nhiên rót sâm banh, không thềm hỏi hắn nữa tiếng.

Một cô ả có cái mặt bự sơn phấn, quần áo dán lấy da thịt, ngo nguẩy cái mông đầy thịt, ôm chầm Hoài Thanh hôn giữa miệng rồi thè lưỡi ra liếm cái mũi cà chua.

Nếu là lần khác, Hoài Thanh đã sượng run.

Song hẳn lại thân nhiên nhắm mắt. Nhắm mắt, không phải để hưởng thụ khoái cảm mà để quên hẳn thực tại.

Rồi như người điên, hắn vùng lên, xô người thiếu phụ dẫm dẫm ngã chúi xuống đất.

Đến khi hắn biết quá tay thì đã muộn. Thiếu phụ loạng choạng, ly sâm banh trên tay bắn tung toé khắp nơi, trước khi mất quân bình đụng cái bàn phía sau, dựng đầy bát đĩa. Đồ sứ và thủy tinh đắt tiền rơi vỡ loảng xoảng.

Một gã đàn ông mặc sơ-mi cụt tay, hở ngực để lộ bức hình xăm màu xanh một con rắn ngoằn ngoèo đứng vút dậy. Một mảnh thủy tinh vụn cắm vào mặt hắn là máu chảy ri ri.

Hoài Thanh chưa kịp xin lỗi thì một trái dấm tàn bạo đã vèo tới. Hắn né sang bên, nhưng một quả thối sền nặng chình chịch giáng xuống vai. Toàn thân hắn đau điếng. Tuy nhiên, hắn vẫn chưa mất sức. Trước khi xuất ngoại, nhân viên ngoại giao đều phải học nhu đạo, đặc biệt về cận vệ chiến. Trong trường ngoại giao ở Hà Nội, Hoài Thanh cũng là khóa sinh nhu đạo ưu tú, và đã bỏ lên cấp thất lung nâu.

Hoài Thanh vung tay đỡ miếng quyền thứ ba. Hơi men và sự lo nghĩ đã làm gân cốt của hắn kèm linh lợi. Hắn cản được đòn của đối phương song không thể tránh khỏi cái vô chai từ phía sau đánh xuống. Vô chai sâm banh mà hắn vừa uống. Người vũ nữ bị hắn xô ngã đã trả thù một cách đích đáng.

Hoài Thanh lão đảo, hai mắt nở đom đóm. Hắn chưa ngất vì cô ả không đủ sức đánh mạnh.

Song gã đàn ông lạ đã giải quyết chiến trường mau lẹ bằng trái địa-rét như chớp xẹt, trúng giữa mặt.

Máu miệng trào ra Hoài Thanh hăng lên và đánh trả. Song cánh tay hắn đã bị đối phương nắm chặt.

Một giây đồng hồ sau, cuộc ẩu đả chấm dứt với cái đấm móc vào bụng làm Hoài Thanh nằm sòng sọt trên nền nhà ướt át và lờn nhồn mảnh vỡ.

Âm nhạc vẫn nổi lên tung bừng và đứ đờ. Những cặp trai gái tựa ngực vào nhau lại múa lượn như đèn cù trên mặt bít trơn bóng như thoa mỡ. Không ai thèm lưu tâm đến Hoài Thanh, ngoại trừ một cô ả mặt đỏ chầu, da dẻ khô dẹt như kỳ đà.

Cô ả cúi xuống xem Hoài Thanh mê hay tỉnh. Thấy hắn còn tỉnh, cô ả xi một tiếng, nước bọt bắn ra miệng, rồi ngang nhiên xách chai sâm banh mới nguyên của Hoài Thanh sang bàn bên.

Hoài Thanh vừa lồm cồm bỏ dậy thì hai gã bồi to lớn đã chực sẵn, vể mặt lì lợm. Tài nghệ đại nậu của hắn đã biến đầu mất. Hắn nhìn hai gã bồi bằng luồng mắt đầu hàng.

Cô gái có nụ cười khinh khỉnh thường trực trên môi, phụ trách giữ két, tiến lại :

— Yêu cầu ông trả tiền.

Hoài Thanh nhăn nhó :

— Bao nhiêu ?

— 15 ngàn bạc rượu, 5 ngàn đồ đạc.

Hoài Thanh xia đồng giấy bạc cuối cùng lên bàn. Những tờ kip màu đỏ vàng vương vãi nằm

tên hính dưới đèn nê-ô g, không khác thân thể lỏa lồ của bọn gái bán dâm trong xóm Đồng Pha Lan.

Đồng Pha Lan...

Bất giác, hắn ghét Đồng Pha Lan thậm tệ. Làn gió khuya từ cánh đồng trống thổi hơi mát vào mặt hắn. Hắn lội bì bạch trên con đường đầy nước và tối om.

Thế là hết.

Một giọt lệ từ từ khoé mắt hắn trào ra. Lăn đầu trong đời, hắn khóc như đứa trẻ. Khóc vì tủi thân. Khóc vì bị thiên hạ rẻ rúng. Khóc vì lo lắng. Khóc vì nằng.. Lúc này, hắn mới biết là cả trong tiệm nhảy bên cạnh bọn đàn bà kêu gọi là đại dột.. Đại dột, như cuốn chỉ nam của sử quán đã ăn cần dạn dò.

Thế là hết.

Hết tiền.

Hết cả hy vọng trở về sử quán.

Nghĩ đến về mặt cạo cạo, làm li của ông đại sử, đợi hắn trong căn phòng lớn, gần máy điều hòa khí hậu Admiral, Hoài Thanh rung mình. Người ta sẽ cần vặn hắn vì sao quỹ hết tiền. Người ta sẽ bắt hắn làm giấy tự thú, kể lại cuộc sống trác táng trong xóm dạ lạc Đồng Pha Lan, nhất là những đêm tỉ tê vô tận với nàng Boun.

Rồi hắn sẽ bị kết tội. Chở về Hà Nội, ngồi giữa hai vệ sĩ hộ pháp, súng lục giấu trong túi, không mấy may hy vọng thoát thân. Trong khi chờ đợi phi cơ hồi hương, hắn sẽ bị tổng xuống hầm, nơi giam giữ nhân viên sử quán vi phạm nội quy, mỗi ngày mở cửa một lần duy nhất để lãnh màu bánh

mi khô rắn như đá và bình nước lạnh sắc mùi đất phù sa hơi hám, lộn mửa của sông Cửu Long.

Hoài Thanh chưa được hân hạnh xuống hầm lần nào, song đã được hân hạnh nghe ông đại sứ nhắc nhở. Hầm được xây toàn bằng bê-tông cốt sắt, nói là để phòng oanh tạc, Vật liệu được chở từ Hà nội tới, ngoại trừ xi-măng và cát là mua ở địa phương. Nhân công cũng từ Hà nội tới, ăn ở luôn trong sứ quán, xây cất suốt ngày, đêm đúng 2 tuần lễ. Từ khi hạ cánh đến khi từ giã, toàn công nhân Hà nội không hề được ra khỏi sứ quán. Họ hạ cánh ban đêm, trèo lên xe hơi bí bùng về sứ quán, ở trong phòng kín. Ra về cũng ban đêm, đúng 2 giờ khuya, trong giờ giới nghiêm.

Ngẫu nhiên Hoài Thanh bước qua quán Mỹ Huệ.

Đó là một biệt thự trệt kiểu cổ, nằm khuất trong khu vườn rộng, ngày cũng như đêm đầy ư khách từ chiêng đến tìm quên với những cô nàng tuyệt hảo người Tàu.

Đồng Pha Lan có nhiều báu vật từ Hồng Kông và Hoa Nam tới. Một số gái chơi ở Chợ Lớn già vờ nói tiếng Tàu, tóc kết bím, mặc sương sâm để mập mờ đánh lặn con đen. Song đặc điểm của xóm bình khang Trung Hoa là những cô bé non choẹt, mặt véo ra sữa, chân đi chập chững mà kinh nghiệm lại không thua đàn chị trung niên người Việt.

— Anh ơi vào trong này đi ?

Hoài Thanh nghe tiếng kêu bằng tiếng Quảng đông. Từng sống bên Tàu, hẳn nói tiếng Quảng đông nhanh như gió. Hắn quay lại : giai nhân là

một thiếu nữ gầy dẹt, mặt trát phấn trắng, môi đỏ chót, quần áo hở hang đến mức trở thành không cần thiết, và chỉ trạc... 13 tuổi.

Tự nhiên Hoài Thanh lợm mửa.

Ngày thường, bản thích mần non, đêm nay hẳn lại ghét cay, ghét đắng cảnh tượng rước khách tro trên mà kỹ nữ còn đang ở tuổi tiểu học.

Tám bảng nê-ông dĩ thỏa lũng lẳng ngoài cửa vũ trường El Morocco mọi đêm du hân đứng lại, nghếch mũi, nhìn vào trong, không còn sức hấp dẫn Hoài Thanh nữa, tuy thấp thoáng dưới ánh điện xanh mát hẳn vẫn còn thấy những bông hoa biết nói uốn ẹo, đứng sát vào người khách, hai tay hoạt động lia lịa, miệng tuôn ra những tiếng mời mọc ngọt như mía lùi.

Hai cô á phi nộn nhưng kêu gọi trong từ-quán Caravelle và Alice giơ ngón tay đeo dây nhẫn vàng y lên miệng, hôn gửi Hoài Thanh như thường lệ. Đêm qua, hẳn đã la cà trong tiệm Alice, nường hơn 5.000 kíp.

Một cô á vẩy Hoài Thanh :

— Hết tiền ư, em cho anh chịu.

Hoài Thanh nhún vai, không thèm nhếch mép. Hắn chán ngán lắm rồi. Hắn có cảm tưởng là con đường xuống Đồng Pha Lan đầy ánh sáng nê-ông, đầy thú vui xác thịt đang biến thành con đường xuống địa ngục đầy bóng tối u uất, và đầy đau khổ triền miên.

Pin, pin..

Một chiếc xe hơi chiếu đèn pha sáng quắc từ phía sau phóng tới như tên bắn.

Xuống khu ăn chơi, nhiều người thường đạp ga xăng liêu lĩnh, dường như sợ không bao giờ đến

nơi. Pin, pin... kèn xe hơi réo vang. Hốt hoảng. Hoài Thanh nép vào bên đường. Song tài xế quái ác lại nhắm người hẳn leo vào.

Hoài Thanh phải lùi lại, dấn mình vào gốc cỏ thụ sù sì. Cách hẳn một thước, tài xế thảng lại nghe kít một tiếng nhưc óc.

Hoài Thanh tưởng như toàn thân bị té liệt sau khi bị đánh átêmi vào gáy. Hẳn không thể nào làm được : chiếc Vonvagen cũ kỹ, sơn màu đen âm đạm này là một trong những xe hơi của ban Mật vụ sứ quán. Chỉ nghe tiếng phanh nghiêng ròn ròn, hẳn đã hình dung ra ngay chiếc xe bọ hung, nước sơn loang lổ, động cơ được lắp hai bình xăng hầu có thể chạy nhanh 180 cây số một giờ, không kém xe đua thượng thặng của Mỹ.

Tưởng mê ngủ, Hoài Thanh dụi mắt nhìn lại lần nữa.

— Hoài Thanh !

Chết rồi, người trong xe vừa réo tên hẳn, vừa mở cửa. Nghe giọng nói hách dịch, hẳn đã biết là ai. Hẳn li nhí :

— Dạ.

Người lạ ra lệnh :

— Lên xe.

Hắn run bần người khi trèo lên xe, ngồi cạnh tài xế. Đó là một thanh niên trên ba mươi, lùn phún râu mép, trên mắt chằm chệ đôi kính mát to tướng dẫu trời tối, miệng— một cái miệng hẹp, răng khấp khểnh và thừa thớt trên nước thâm sì — thì vát vẹo ống điều dài ngoẵng, dường như ngậm tẩu để khỏi phải mở miệng nói hơn là để hút thuốc.

Trong danh sách nhân viên sứ quán, gã ngậm

tàu này là thư ký của ban thông hành, nhưng Hoài Thanh được biết gã là đại úy. Đại úy Công an. Tên là Phạm Nghị.

Nước bọt cho khỏi khô cò, Hoài Thanh cất tiếng, cố cho giọng nói đừng run :

— Chào đồng chí đại úy.

Phạm Nghị đặt cái tàu xuống, cười nửa miệng :

— Cám ơn anh đã nhớ tôi cấp bậc của tôi, nhưng trong thời gian ở đây anh nên quên đi là hơn. Ngoài ra, anh cũng không nên dùng danh từ đồng chí. Đây là Vạn tượng, không phải Hà nội nhớ chưa ?

— Vâng, tôi nhớ.

Đổi sang giọng cứng rắn, Phạm Nghị hỏi :

— Ai cho phép anh lang thang xuống Đồng Pha Lan ?

Phạm Nghị hỏi một cách hách dịch, như thể Hoài Thanh chỉ là nhân viên cấp dưới, không phải là đệ nhị tham vụ được hưởng đặc quyền ngoại giao và được kinh nê. Hoài Thanh đáp bằng giọng sợ sệt :

— Thưa... tối thứ bảy.

— Hừ,.. đối với chúng ta, ngày nào cũng giống nhau, không có thứ bảy, cũng như chủ nhật. Giờ này, các nhân viên cao cấp đang còn làm việc trong sứ quán, riêng anh... Anh chóng quên thật. Trong khi anh vùng tiền của quốc gia ra kêu sấm banh thết gái thì toàn thể nhân viên chỉ được quyền uống nước lạnh. Hồi trưa, kiểm điểm sổ sách, ông đại sứ khám phá ra một lỗ hổng kinh khủng. Số dĩ anh chưa bị bắt ngay vì ông đại sứ xét thấy anh chưa phạm lỗi nặng trong quá khứ.